

Chương 12

Hư cấu và Sự thật

Lý Viện Viện cảm thấy mình thật sự phải về phòng một chuyến.

Nàng nghĩ trước khi nàng và Yến Tư Thành nhập vào hai cơ thể của thế giới này, hai người họ chắc là hai cá thể độc lập. Giống như nàng có di động, Yến Tư Thành cũng có, nàng có câu lạc bộ của mình, Yến Tư Thành cũng vậy. Yến Tư Thành có ví tiền, nàng cũng nên có ví tiền, Lý Viện Viện trước đây chắc chắn là sống tự lập.

Lý Viện Viện về trường, Yến Tư Thành đã chờ ở trạm xe từ sớm.

Nhìn mấy chiếc túi Lý Viện Viện xách trong tay, chàng vô thức giúp nàng đón lấy: “Điện...” Yến Tư Thành nhìn Châu Tinh bên cạnh ánh mắt nóng bỏng có thần nhìn mình, lập tức sửa lời, “Hôm nay Thiên Ninh đi dạo lẽ ra phải kêu tôi. Bất luận thế nào tôi cũng nên đi theo cô, dù sao...”

Đó là đường lạ mà. Làm sao chàng có thể yên tâm để Công chúa đi một mình được.

Lý Viện Viện còn chưa lên tiếng, Châu Tinh bên cạnh đã cướp lời: “Thiên Ninh là ai?”

Lý Viện Viện đáp: “Là tên cúng cơm của mình.” Nàng lấy lại mấy món đồ Yến Tư Thành xách giùm, chỉ để Yến Tư Thành xách hộp phấn mình mua, “Tu Thành, tôi và Châu Tinh phải về phòng một chuyến.”

Yến Tư Thành sừng sốt: “Lại phải đi... bao lâu nữa?”

Vẻ mặt của chàng khiến Châu Tinh rất buồn cười: “Ồi chà, sắp sinh ly tử biệt hay làm sao vậy, bọn tôi có ăn thịt Lý Viện Viện đâu, có cần nâng niu tới mức đó không, yên tâm đi yên tâm đi, chút nữa sẽ mang trả lại cho cậu, một cọng lông cũng không thiếu.”

Nói xong cô kéo Lý Viện Viện đi, miệng còn lảm bảm: “Cậu ta là bảo mẫu của cậu hay sao mà cứ làm như bảo vệ gà con vậy.”

Lý Viện Viện lại một lần nữa bước vào Ký túc xá.

Lần đầu tiên đến đây nàng chưa nhìn kĩ đã sợ hãi chạy mất, mấy hôm nay đã có thêm kinh nghiệm tiếp xúc với người ở đây nên điềm tĩnh hơn lần đầu rất nhiều.

Vì sắp xếp theo khoa nên phòng bốn người chỉ có ba người họ ở. Chiếc giường trống còn lại dùng để đồ. Lý Viện Viện tìm thấy ví tiền của mình trong hộc bàn. Mở ra đếm, tổng cộng có bốn trăm hai mươi tệ, so với ví tiền dày cộm của Yến Tư Thành thật sự kém quá xa.

Sắp xếp quần áo trong tủ mình, hầu như chỉ có áo tay ngắn và quần jean đơn giản, có điều hoa in trên mỗi chiếc đều khác nhau mà thôi.

Lý Viện Viện có vẻ hiểu được tình trạng này. Vì quần áo đẹp đều không có size của nàng.

Nàng thu dọn đồ đạc bỏ vào ba lô, Châu Tinh cũng ngồi xỏm xuống: “Sao, vừa về phòng đã dọn đồ bỏ chạy rồi à? Cậu thật sự sống chung với Yến Tư Thành hả?”

“Phải... Nhưng tình hình không như cậu tưởng tượng đâu...”

Còn chưa dứt lời, cửa bỗng bị đẩy mạnh ra, Trương Tĩnh Ninh bước vào, thấy Lý Viện Viện bèn ha ha cười lớn mấy tiếng, tiếp đó vỗ mạnh lên vai nàng: “Lý Viện Viện! Làm đẹp lắm!”

Lý Viện Viện bị vỗ đến ngây người.

Trương Tĩnh Ninh ngồi lên ghế, chân vắt chéo: “Bao nhiêu năm rồi mới được sáng khoái hả lòng hả dạ như vậy! Tuy hôm nay mình bị thầy mắng, nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, các cậu không thấy bộ mặt của Lâm Hiểu Mộng hôm nay đâu, chặc chặc, đúng là sặc sỡ muôn màu muôn vẻ.”

Châu Tinh bắt chuyện: “Liên quan gì tới Lâm Hiểu Mộng?”

“Mình đâu có quen với Yến Tư Thành, nghe nói hôm nay Yến Tư Thành tìm Lâm Hiểu Mộng trước, sau đó xách tay Lâm Hiểu Mộng ép cô ta đi tìm mình. Yến Tư Thành xông vào giảng đường lôi mình ra ngoài tuy hơi đáng sợ, nhưng rất có tác phong của phim thần tượng, lúc ra khỏi giảng đường, cho dù đang trong tình huống hỗn loạn mình cũng không quên để mắt tới Lâm Hiểu Mộng.”

Trương Tĩnh Ninh vui vẻ rung chân, lắc đầu cười: “Chặc, đã thật.”

Lý Viện Viện tưởng tượng tình cảnh đó, hơi lo lắng chau mày: “Làm vậy chẳng phải gây chú ý quá mức rồi sao?”

“Chắc chắn phải gây chú ý rồi.” Trương Tĩnh Ninh cười nói, “Không quá hai ngày, Lý Viện Viện cậu nhất định sẽ nổi tiếng khắp khoa ta. Mình biết trước đó Yến Tư Thành kia cũng nổi tiếng ở khoa Tài chính lắm, lần này đôi các cậu nhất định sẽ trở thành sự chú ý của tất cả mọi người. Cậu nghĩ xem, ngược lại...”

Lý Viện Viện im lặng.

Tình trạng của nàng và Yến Tư Thành khác thường như vậy, nếu bị người quen phát giác, nói không chừng sẽ bị coi là yêu quái, bắt lên giàn hỏa thiêu, đến lúc đó phải làm sao...

“Mình nói này, Lý Viện Viện, cậu được lắm, không nói tiếng nào đã cặp với Yến Tư Thành rồi.”

“Mình và anh ấy... thật sự không phải như vậy đâu.” Nàng uể oải giải thích.

Nhưng Châu Tinh và Trương Tĩnh Ninh đã bắt đầu tám chuyện phần mình, nào là gia cảnh của Yến Tư Thành, nào là dáng vẻ cuống quýt của Yến Tư Thành lúc bắt người trong giảng đường ra tra hỏi, còn có vẻ mặt ghen ghét của Lâm Hiểu Mộng. Lý Viện Viện bên cạnh lắng nghe, nàng cảm thấy cho dù không cần mình tham gia, họ cũng có thể miêu tả được một chuyện tình hoàn chỉnh, có nữ chính bình thường không xinh đẹp, có nam chính vừa đẹp trai vừa si tình, còn có một nữ phụ nhỏ nhen.

Tiêu chuẩn của một câu chuyện tình yêu kinh điển...

Nhưng sự thật...

Thật sự đâu phải như vậy...

Đeo ba lô quay về căn phòng nhỏ của Yến Tư Thành, nàng còn chưa gõ cửa, Yến Tư Thành đã cung kính mở cửa chờ bên trong: “Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, Điện hạ.”

Dùng bữa như bình thường xong, Lý Viện Viện do dự một lúc, cuối cùng nói: “Tu Thành, dù sao hiện giờ chúng ta cũng không giống những người khác, hành sự kín tiếng mới giữ được cuộc sống yên ổn như hiện nay, sau này đừng tìm ta giống như hôm nay nữa.”

Yến Tư Thành im lặng hồi lâu: “Dạ.”

Chàng đáp rất bình tĩnh, nhưng trong lòng như dời sông lấp biển, chức trách của chàng là bảo vệ Công chúa, nhưng hiện giờ Công chúa lại nói lúc không thấy nàng không cần phải vội tìm nàng. Ý là... Công chúa đã không còn cần chàng nữa rồi sao...

Yến Tư Thành siết chặt quyền, từ nhỏ chàng đã được bảo rằng: chàng là kiếm và khiên bảo vệ Công chúa. Bảo vệ nàng là ý nghĩa quan trọng nhất trong đời chàng. Nhưng hiện giờ Công chúa muốn gạt kiếm nhọn và khiên dày đi, muốn bước vào chốn hoang vu một mình đối diện với gai góc... Yến Tư Thành bỗng chẳng biết nếu có ngày nào đó Công chúa thật sự có thể một mình sống vui vẻ bình an, vậy người bị vớt lại chốn cũ như chàng nên làm gì đây...

Sau mấy ngày thích ứng ban đầu, cuộc sống bắt đầu có quy luật nhất định, thời gian cũng trôi nhanh hơn.

Chớp mắt đã tới cuối tuần, đến ngày Lý Viện Viện diễn kịch.

Thời gian biểu diễn là tám giờ tối.

Bắt đầu từ lúc ba giờ chiều, người của đội kịch đã đến sân diễn, nhóm nghệ thuật phụ trách dựng cảnh, các diễn viên bắt đầu tổng duyệt.

Từ sau khi “quan hệ” giữa Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đồn ra, mỗi lần diễn chung với Lý Viện Viện, oán hận trong mắt Lâm Hiểu Mộng cứ như một con rắn không gì cản nổi, kêu gào muốn nhảy ra cắn chết Lý Viện Viện. Huống

hồ trong vở kịch luôn là Lý Viện Viện ăn hiếp cô ta. Lâm Hiểu Mộng thật sự cảm hận đến đỏ mắt.

Trương Nam tỏ ra rất bất lực với chuyện này: “Nếu hiện giờ còn thời gian, tôi nhất định sẽ sửa kịch bản cho cô, nhưng tối nay phải diễn rồi, cô làm ơn giả vờ ngây thơ vô tội giùm tôi, ok?”

Lâm Hiểu Mộng chỉ đành tiếp tục nghiêng răng nhin.

Nhưng lúc diễn tập lần thứ hai, đang diễn tới cảnh thứ hai, Lý Viện Viện vừa nâng cằm Lâm Hiểu Mộng lên nói: “Đúng là một gương mặt xinh đẹp.” Bỗng nghe trên đầu vang lên tiếng “rắc rắc”, vẻ mặt Lâm Hiểu Mộng lập tức biến đổi, cô ta đứng bật dậy, nhóm nghệ thuật đang sửa đèn bên trên hét lớn: “Mau tránh ra!”

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn lên, đang định chạy sang bên cạnh, bỗng cảm thấy chân bị ai ngáng lại, nàng nghiêng người đổ ập xuống đất, còn Lâm Hiểu Mộng đã chạy ra.

Đèn trên đầu “âm” một tiếng đập lên vai Lý Viện Viện, vừa nặng vừa mạnh. Cú đập khiến vai Lý Viện Viện tê rần một lúc lâu mới cảm thấy đau, sau đó đau đến mức không đứng dậy nổi.

Đầu óc Lý Viện Viện trở nên mơ hồ, trong khoảnh khắc đó, nàng tựa như hồn lìa khỏi xác, nhìn thấy đường phố Đại Đường nàng rất đỗi quen thuộc, còn có phụ nhân bụng nước đổ xuống con hào ở cửa.

Nhưng cảnh tượng này chỉ kéo dài trong một thoáng.

Giây sau Lý Viện Viện nhìn thấy Lưu Thu Dương bên cạnh hỏi nàng: “Cậu không sao chứ?”

Người của đội kịch đang vây quanh, Trương Nam từ phía trước nhảy thẳng lên sân khấu, nhìn Lý Viện Viện dưới đất rồi lại nhìn nhóm nghệ thuật bên cạnh: “Làm ăn kiểu gì vậy!”

“Cái đèn đó bị lỏng, vừa đụng vào giá đỡ bên cạnh là rơi xuống ngay...”

Là tai nạn nên Trương Nam cũng không tiện nói gì thêm, chỉ khom xuống hỏi Lý Viện Viện: “Đập vào đâu?”

Lý Viện Viện ôm vai ngồi dậy, nàng nhin đau vắn người, vì trước đây nàng thường bệnh tật nên cũng hiểu biết đôi chút về Đông y, nàng thử cảm nhận: “Xương cốt không sao, da thịt hơi đau thôi.” Nàng nhìn sang bên cạnh, tiếp xúc với ánh mắt tránh né của Lâm Hiểu Mộng, “Vớ lại mắt cá chân hơi khó chịu.”

Trương Nam lấy làm lạ: “Sao lại đau mắt cá chân?”

Lâm Hiểu Mộng bên cạnh nghiêng răng, Lý Viện Viện cụp mắt nói: “Không biết, lúc này vừa định chạy thì tẹo chân.”

Lâm Hiểu Mộng ngây người, thoáng sững sốt nhìn nàng.

Trương Nam nhú mày: “Còn diễn được không?”

“Tôi nghỉ một lúc đã.”

Nàng còn diễn được đương nhiên là sự việc không có vấn đề gì lớn, có điều lúc người khác diễn tập nàng phải ở dưới nghỉ ngơi lấy sức.

Thu dọn sân khấu xong, mọi người tiếp tục diễn tập, Lý Viện Viện ngồi phía dưới xoa vai, lúc nghỉ ngơi, Lưu Thư Dương đi tới bên cạnh đưa cho nàng một bình nước đá: “Chườm một lúc đi.”

Lý Viện Viện đón lấy: “Cảm ơn.”

“Tính tình Hiểu Mộng hơi kiêu căng buông thả, nhưng lúc này không phải cố ý ngáng chân cậu đâu, con người cô ấy không xấu.”

“Tôi biết.” Lý Viện Viện cầm bình nước đá đặt lên vai, “Nếu cô ấy giờ trở sẽ không có vẻ mặt đó. Chắc lúc chạy giậm chân mượn lực vô tình ngáng phải tôi thôi.”

Lưu Thư Dương chớp mắt ngây người một lúc: “Cậu...” Có lẽ cậu ta không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ nói một câu, “Cậu cũng thông minh lắm.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Ừm, tôi nói nhỏ cậu nghe nhé, hiện giờ là lúc thích hợp nhất để theo đuổi Lâm Hiểu Mộng đó, sau khi trái tim bị tổn thương, càng kích động ngược lại sẽ càng yếu đuối, cũng càng dễ để người khác len vào, cậu nắm bắt cơ hội đi.”

Lưu Thư Dương đờ người. Sau đó mặt không tìm được chỗ lên: “Sao cậu... biết...” Cậu ta chưa bao giờ có biểu hiện gì mà...

Lý Viện Viện cười cười, chỉ lên sân khấu: “Tới cảnh của cậu rồi kìa, mau lên biểu diễn đi.”

Lưu Thư Dương vừa chưa hết kinh ngạc vừa xấu hổ nhìn Lý Viện Viện, sau đó vội vàng chạy lên sân khấu.

Đương nhiên Lý Viện Viện biết, ánh mắt người trong trường đều rất đơn thuần, vừa nhìn đã biết họ đang nghĩ gì, muốn làm gì, giống như Lâm Hiểu Mộng, Lưu Thư Dương, còn có...

Lý Viện Viện nhìn sang bên cạnh, Tiểu Bàn đang bận rộn cùng với người của nhóm nghệ thuật trong góc, thỉnh thoảng cậu ta quay đầu nhìn Lý Viện Viện đang cô đơn lẻ loi ngồi ở góc này, sau đó lại vội vàng quay đầu đi.

Tiểu Bàn, cậu ấy là một chàng trai lòng dạ lương thiện, nhưng chắc vì bị những cậu con trai xung quanh trêu chọc nên sợ, bởi vậy thời gian này vẫn luôn trốn tránh nàng, không nói với nàng câu nào.

Lý Viện Viện thở dài. Đột nhiên cảm thấy mình ngồi ở đây hơi cô độc. Nàng nhìn sang bên cạnh, không có Yến Tư Thành, bên ngoài sảnh diễn cũng không

có Yến Tư Thành. Hôm nay là cuối tuần, ba tuần sau chàng phải tham gia hoạt động rất quan trọng của câu lạc bộ, chàng đang bận lo cho hoạt động của mình.

Lý Viện Viện cầm bình nước đá vô thức lăn trên vai.

Thật ra không có Yến Tư Thành cũng tốt, nếu để chàng nhìn thấy cảnh vừa rồi, cho dù Lâm Hiểu Mộng không có ý chàng cũng sẽ nổi giận, Lý Viện Viện cũng đừng mong diễn vở kịch tối nay nữa. Tuy chuyện gì Yến Tư Thành cũng nghe theo nàng, nhưng đối với vấn đề sức khỏe nàng, chàng hầu như không nhượng bộ.

Nhưng mà...

Nếu có Yến Tư Thành, chắc vừa rồi nàng sẽ không bị thương đâu nhỉ.

Tư Thành... hiện giờ đang làm gì?